

Romāns “Meitene un nakts”, kas kļuvis par *super* bestselleru Francijā, šos panākumus ir viennozīmīgi pelnījis. Raitis un ievēl-košs teksts, elpu aizraujoša lasāmviela. Nepalaidiet to garām!

Daily Mail

Stilīgs un mūsdienīgs, un vienlaikus nostalgisks romāns...
Lūdzu, vēl!

Marks Sandersons, *The Times*

Šis neiedomājami aizraujošais trilleris par skandālu licejā un trīs draugu rūpīgi glabātajiem noslēpumiem laupīja man naktsmieru, pirms nebija aizšķirta beidzamā lappuse. Tajā ir viss, kas nepieciešams perfektam trillerim: nepārvarama spriedze, neparedzami sižeta līkloči ar negaidītiem pārsteigumiem, kā arī noslēpumiem apvīts vēstītājs. Nav brīnums, ka Gijoms Miso ir viens no iecienītākajiem rakstniekiem Francijā!

Hārlans Kobens, amerikāņu rakstnieks

Par spīti pieaugošajai spriedzei, autors apdomīgi, ar skrupulozu precizitāti veido apkārtējo atmosfēru, kas ievēl lasītāju vidē, kura vienlaikus gan aizrauj, gan pakļauj dziļām skumjām.

Crime Reads

Sen glabāti noslēpumi beidzot paver ceļu patiesībai šajā elegantajā trillerī – nervus kutinošajā spriedzes romānā par kādu pazudušu meiteni, slepeniem uzdevumiem, kaisli un draudiem...
Izcila lasāmviela autora un žanra faniem!

Globe and Mail

Guillaume Musso

La Jeune Fille
et la Nuit

Gijoms Miso

Meitene
un nakts

No franču valodas tulkojusi
Maija Indraša

821.133.1-31

Mi 810

Guillaume Musso

LA JEUNE FILLE ET LA NUIT

Copyright © Calmann-Lévy, 2018

All rights reserved.

Cover design © R. Pépin – 2018 d'après Shutterstock

Gijoms Miso

MEITENE UN NAKTS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projekta vadītāja *Una Orinska*

Redaktore *Iveta Polkmane*

Korektore *Jana Boikova, Diāna Graudiņa*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Maketētāja *Dace Polkmane*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-740.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs.

Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana

ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu

ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona

ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo

kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Maija Indraša, 2023

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-31-436-0

*Florai
pateicībā par mūsu kopīgajiem mirkļiem
toziem, četros no rīta,
barojot tevi ar pudelīti...*

*Nakts tomēr ir un paliek problēma.
Kā to pārļaut?*

ANRĪ MIŠO

Kontrabandistu taka

Meitene:

*Pazūdi, ak, pazūdi!
Jel izgaisti, tu baisā kaulainā!
Es esmu vēl jauna. Pazūdi!
Un neskaries man klāt!*

Nāve:

*Sniedz roku, maigā, daiļā būtne!
Es esmu tava draudzene, tev nav no kā bīties.
Ļauj tevi pievārēt!
Un nebaudies!
Nāc dusi rāmi manos skāvienos.*

MATIASS KLAUDIJS (1740–1815)

MEITENE UN NĀVE

2017. gads

Antibas zemesraga dienvidu gals. 13. maijs.

Manona Agostini, municipālā policiste, apstādināja dienesta auto, vecu *Kangoo*, *La Garoupe* ceļa pašā galā un aizcirta durvis, klusībā nolamājusies par to apstākļu sakritību, kas viņu šurp atveduši.

Ap pulksten deviņiem vakarā uz Antibas policijas iecirkni bija piezvanījis kāds no zemesraga smalko savrupnamu apsargiem, lai ziņotu par petardi vai šāvienu – visādā ziņā par dīvainu troksni –, kas bija dzirdams uz klinšainās takas līdzās privātīpašuma parkam. Policijas komisariātā šis zvans netika uzskatīts par ievēribas cienīgu, un šo informāciju nodeva tālāk municipālās policijas iecirknim, kurš nespēja izdomāt neko labāku kā vien sazināties ar viņu, lai gan dežūra bija jau beigusies un viņa – devusies prom.

Kad viņas priekšnieks piezvanīja, lai palūgtu uzņemties acis nomaļajai taciņai, Manona jau bija uzvilksusi vakartērpu un bija

gatava doties ārā pa durvīm. Viņa labprāt būtu priekšniekam atcirtusi, lai iet ratā, taču ne šoreiz. Tieši šorīt šis lāga vīrs bija piekritis, ka Manona patur dienesta *Kangoo* arī ārpus darbalaika. Viņas auto bija salūzis, un šajā sestdienas vakarā automašīna viņai bija nepieciešama vairāk nekā jebkad – viņa devās uz kādu ļoti svarīgu pasākumu.

Sent-Ekziperī licejs, kurā viņa reiz mācījās, atzīmēja savu piecdesmito pastāvēšanas jubileju, un tam par godu notika sarīkojums, uz kuru sapulcēsies arī kādreizējie klasesbiedri. Manona slepus cerēja, ka tur atkal sastaps puisi, kuram toreiz viņas dzīvē bija īpaša nozīme. Puisi, kurš tik ļoti atšķīrās no pārējiem un kuru viņa tolaik tik muļķīgi bija ignorējusi, dodot priekšroku vecākiem vīriešiem, kas visi vēlāk izrādījās pilnīgi kretīni. Šai cerībai nebija nekāda racionāla izskaidrojuma, jo Manona pat nebija pārliecināta, ka viņš vispār ieradīsies, un pat pieļāva, ka, visticamāk, viņš jau sen ir aizmirsis par viņas eksistenci. Lai nu kā, Manonai šī cerība, ka beidzot viņas dzīvē kaut kas notiks, bija pat ļoti nepieciešama. Manikīrs, frizieris, šopings – visu pēcpusdienu viņa bija skrējusi kā vāvere ritenī. Turklāt izmetusi trīssimt eiro par pieguļošu tumšzilu džersija mežģīņkleitu, no savas māsas aizņēmusies pārļu kaklarotu, bet no labākās draudzenes – zamšādas laiviņas, *Stuart Weitzman* firmas kurpes, kurās viņai jau tagad sāpēja kājas.

Klunkurēdama uz augstajiem papēžiem, Manona ieslēdza savā telefonā apgaismes lukturīti un devās uz priekšu pa šauro taku, kas vairāk nekā divu kilometru garumā vijās gar krastu līdz pat *Eilenroc* villai. Viņa šo vietu labi pazina. Kad bija vēl bērns, tēvs bieži ņēma viņu līdzī uz nelielajiem līcīšiem ķert zivis. Agrāk vietējie ļaudis šo taku dēvēja par muitnieku vai kontrabandistu ceļu. Vēlāk šī vieta tūrisma ceļvežos parādījās ar tēlainu nosaukumu "*sentier de Tire-Poil*" – vējā pluinīto matu taka. Tagad tai būtu piemērots kāds vienkāršāks un bezpersoniskāks piekrastes takas nosaukums.

Kad Manona bija nogājusi metrus piecdesmit, viņa atdūrās pret aizsargbarjeru ar brīdinājuma uzrakstu "Bīstama zona – ieeja

aizliegta”. Nedēļas vidū plosījās stipra vētra. Varenie jūras viļņi bija radījuši klinšu nogruvumu, tādēļ atsevišķās vietās pa šo taku nebija iespējams pārvietoties.

Manona mirkli svārstījās, tad nolēma pārkāpt pāri aizsargbarjerai.

1992. gads

Antibas zemesraga dienvidu gals. 1. oktobris.

Priecīgu sirdi, gluži vai palēkdamās, Vinka Rokvela bija nonākusi *Joliette* pludmalē. Pulkstenis bija desmit vakarā. Lai no liceja nokļūtu šeit, Vinkai bija izdevies pierunāt vienu no savām draudzenēm, kurai pieder skūteris, aizvest viņu līdz *La Garoupe* ceļam.

Vinka turpināja ceļu pa kontrabandistu taku. Tauriņi vēderā grieza riņķa danci. Tā bija neaprauktā laimes sajūta. Drīz viņa satiks Aleksī. Satiks savu mīlu!

Vējš bija tik stiprs, ka vai plēsa matus no galvas, taču vakars bija skaists un debesis – skaidras, visu varēja pārredzēt gandrīz tāpat kā dienas vidū. Vinkai šis zemesraga nostūris vienmēr bija patīcīgs: nedaudz mežonīgs, pat attāli neatgādinot samāksloto Franču Rivjēras gaisotni, it īpaši – vasarās. Saules gaismā kaļķakmens klinšu baltais un okera mirdzums žilbināja acis, bet zaļganzilās krāsu variācijas, viļņiem apskalojot nelielos līcišus, nebeidza pārsteigt. Reiz, lūkojoties Lerinu salu virzienā, Vinka pat bija redzējusi delfīnus.

Taču, kad pūta tik stiprs vējš kā šovakar, ainava pilnībā izmainījās. Klinšu cilņi kļuva bīstami, bet olīvkoki un priedes, vējā lokoties, šķita sāpēs gaudojam, it kā gribētu izrauties no zemes ar visām saknēm. Tomēr Vinku tas nemaz neuztrauca. Viņa tūlīt satiks Aleksī. Satiks savu mīlu!

2017. gads

Sūdu būšana!

Vienai Manonas augstpapēžu laiviņai nolūza papēdis. Pavisam! Sasodīts! Pirms doties uz ballīti, nāksies atkal atgriezties

dzīvoklī, bet rītdien viņa dabūs trūkties no draudzenes. Manona novilka kurpes, iebāza somā un turpināja iet tālāk basām kājām.

Viņa gāja pa šauro, betonēto celiņu, kas vijās gar klinšainajiem kalniem. Gaiss bija tīrs un spirdzinošs. Spēcīgais vējš bija aizgaiņājis no debesīm mākoņus un izkaisījis tajās zvaigznes.

Tā likumojot pa kalnu līkločiem, pavērās fantastisks skats no vecā Antibas aizsargvaļņa līdz pat Nicas piekrastei. Aiz priedēm slēpās daži no skaistākajiem Azūra krasta savrupnamiem. Varēja dzirdēt, kā bango jūra, un sajust tās viļņu milzīgo spēku un varenību.

Savulaik šeit bija atgadījušies arī traģiski notikumi. Viļņi bija aizrāvuši dzelmē zvejniekus, tūristus un pat pārišus, kas, meklējot divvientulību, mīlējās pie jūras. Vietējās varas pārstāvji, nonākuši bargas kritikas krustugunīs, bija spiesti šo taciņu nostiprināt, uzbūvējot izturīgas kāpnēs, izveidojot klinšu nostiprinājumus un izvietojot aizsargbarjeras, kas ierobežoja kājāmgājēju vēlmi piekļūt tuvāk jūras krastam. Taču, ja vairākas stundas ir pūtis tik stiprs vējš kā tagad, šī apkaime atkal kļuva bīstama.

Manona bija nonākusi līdz vietai, kur vējš bija nolauzis kādu Alepo priedi, kas krītot bija salauzusi aizsargnožogojumu un aizsprostojusi taku. Tālāk iet nebija iespējams. Brīdi viņa prātoja, ka vajadzētu doties atpakaļ. Te nebija nevienas dzīvas dvēseles. Spēcīgais vējš, visticamāk, bija aizbiedējis visus kājāmgājējus.

Tinies no šejienes, vecenīt!

Manona apstājās un ieklausījās vēja auros. Šie auri atgādināja žēlas vaimanas – vienlaikus gan tuvas, gan ļoti tālas. Un arī slēptus draudus.

Tāpat, basām kājām, Manona uzrāpās uz klints izciļņa, aizkļuva garām nolauztajai priedei un turpināja ceļu, ko izgaismoja vienīgi viņas telefona lukturītis. Lejā zem klints rēgojās kaut kas tumšs. Manona samiedza acis. Nē, viņa atradās pārāk augstu, lai saredzētu, kas īsti tas ir. Būs vien jākāpj lejā. Manona ļoti uzmanīgi centās likt soļus. Kaut kas nostirkšķēja. Viņas mežģiņu kleitai bija nopļīsusī mala, taču Manona to nemaz nemanīja. Tagad viņa

varēja daudz labāk saskatīt tā izciļņa aprises, ko bija pamanījusi, stāvot uz klints. Tas bija cilvēka ķermenis. Starp klinšu kalniem gulēja sievietes liķis. Bailes pieauga, kad viņa piekļuva tuvāk. Tas nebija nelaimes gadījums. Sievietes seja bija tā sašķaidīta, ka atgādināja asiņainu masu. *Apžēliņ!* Manona juta, kā saļogās kājas un ka viņa ir tuvu ģibonim. Drebošām rokām viņa aktivizēja telefonu un centās sazvanīt glābējus. Tad atcerējās, ka šeit nav tikla pārklājuma, bet, par laimi, uz ekrāna bija redzams izgaismots uzraksts: *Tikai pirmā palīdzība*. Viņa nospieda zvana taustiņu, kad piepeši aptvēra, ka šeit ir vēl kāds. Nedaudz atstatu zemē sēdēja vīrietis. Seju ieslēpis plaukstās, viņš sakņupis šņukstēja.

Manona patiešām bija pārbijusies. Un nožēloja, ka nav kaut ko paķērusi līdzī, kas noderētu aizsardzībai. Viņa lēnām tuvojās vīrietim. Viņš piecēlās kājās. Kad vīrietis pacēla galvu, Manona viņu atpazīna.

– To izdarīju es, – vīrietis sacīja, norādījis uz liķi.

1992. gads

Viegla kā spalviņa Vinka Rokvela lēkāja pa klinšaino taku. Vējš kļuva aizvien stiprāks. Taču Vinkai tas patika. Bangojošie viļņi, briesmu sajūta, spirdzinošais jūras gaiss un galvu reibinošās stāvās kraujas. Nekas viņas dzīvē nebija tik skurbinošs kā tikšanās ar Aleksī. Dziļš un absolūts reibonis. Ķermeņu un dvēseļu saplūsme. Pat ja viņa dzīvotu simtiem gadu, nekas nespētu sacensties ar šīm atmiņām, šīm sajūtām. Cerība atkal ieraudzīt Aleksī, kaut arī slepus, un mīlēties šeit, uz klinšainās kraujas, uzbudināja viņas iztēli.

Vinka juta, kā viņu apņem drēgnais vējš, kā tas pūš gar kājām, sacēlot uz augšu kleitas malu, gluži kā sava veida atgādinājums, ka viņu gaida divu augumu saplūsme. Sirds strauji sitās, karstuma vilnis pārņēma ķermeni un aizrāva sev līdzī, asinis pulsēja, un trīsas lika nodrebēt kaislē.

Tūlīt, tūlīt viņa satiks Aleksī. Satiks savu mīlu!

Aleksī bija vētra, nakts, šis mirklis... Sirds dziļumos Vinka zināja, ka rīkojas muļķīgi un tas var slikti beigties. Taču to satraukumu,

ko tobrīd jūta, viņa nemainītu ne pret ko citu pasaulē. Šīs ilgas, neprātīgo mīlestību un saldkaislo baudu nakts aizsegā.

– Vinka!

Pēkšņi uz skaidro debesu fona, vietā, kur spīdēja pilnmēness, parādījās siluets – Aleksī. Vinka tumsā paspēra dažus soļus pretī. Plakstiņi nodrebēja, kad viņa iztēlojās baudu, ko tūlīt piedzīvos, – tik spēcīgu, dedzinošu un neapvaldāmu. Ķermeņi savīsies, saplūdīs kopā, fonā šalcot viņiem un plosoties vēja brāzmām. Kaislīgie kļiedzieni sajauksies ar kaiju spalvajām balsīm. Trīsas un spējā kulminācija apdullinās, gaišais, apžilbinošais zibsnis izpletīsies pa visu ķermeņi, radot sajūtu, it kā viņa izšķīstu tūkstoš gabaliņos.

– Aleksī!

Kad Vinka beidzot apskāva mīļoto, kāda balss dziļi dvēseles dziļumos atkal čukstēja, ka tas nebeigsies labi. Taču viņai bija vienalga, ko nesīs nākotne. Mīlestība bija viss, un nekam citam nebija nozīmes.

Svarīgs bija tikai šis mirklis.

Kvēlojošais un postošais Nakts valdzinājums.